

opusdei.org

Prelato laiškas (2012 m. vasaris)

Vienybė - artimo meilės subrandintas vaisius. Prelatas pataria, kaip kasdienybėje įgyvendinti Bažnyčios taip trokštamą vienybę.

2012-02-27

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Džiaugiuosi galėdamas jums
pranešti, kad Šventasis Tėvas visai
neseniai, sausio 30 d., priėmė mane
audiencijoje. Kaip ir visada šiame

susitikime dalyvavau lydimas jūsų maldos. Pasakodamas apie Prelatūros narių ir rėmėjų troškimą būti ištikimiams Dievui, dar kartą užtikrinau jį, kad mes visi be paliovos meldžiamės už jo asmenį ir intencijas. Popiežius kaip visada buvo labai malonus. Jis padėkojo už Opus Dei veiklą Bažnyčioje ir įpareigojo mane perduoti jo palaiminimą Prelatūros tikintiesiems ir jų apaštalavimui visame pasaulyje.

Stenkimės visada skleisti jo magisteriumo mokymą, norėdami padėti savo Šventajai Motinai Bažnyčiai. Kasdien įgyvendinkime šv. Josemarios troškimą, kurį jis išreikšdavo žodžiais *Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam* (Visi su Petru pas Jėzų per Mariją). Labai mylėkite Romos Popiežių ir paremkime pasiruošimą Tikėjimo metams, kurie bus paskelbti po kelių mėnesių, kad augtume šioje dorybėje ir pasiektume daugelį žmonių.

Praėjusią savaitę šv. Pauliaus atsivertimo švente pasibaigė maldos už krikščionių vienybę aštuondienis. Dėkokime Dievui už pokyčius, kurie pamažu, padedant Šv. Dvasiai, veda link šios vienybės, ir prašykime Parakletą, kad jo malonė pasireikštų kaskart veiksmingiau: tegul ji išjudina krikščionių širdis idant išsipildytų per Paskutinę vakarienę ištartas Jėzaus troškimas: *ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te!* [1]: „Tegul visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje“.

Opus Dei kasdien meldžiamės *pro unitate apostolatus* (už apaštalavimo vienybę). Taip norėjo šv. Josemaria dar pačioje Opus Dei pradžioje. Metų metais jis pabrėždavo šio prašymo svarbą, ragindamas ***taip melstis, nes būtent taip gyvename***. Mūsų Tėvas karštai troško, kad malda už visų Kristų tikinčių – dar daugiau, visos žmonijos - vienybę būtų paremta pastangomis paversti tai

realybe pirmiausia mūsų pačių gyvenime.

Mūsų tikėjimo broliai, pirmieji krikščionys, paliko aiškų pavyzdį: „*jie ištvėringai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų* [2]. Daugybę kartų apmąstėme šį ankstyvosios Bažnyčios istorijos reziümę. Mūsų Tėvas dažnai grįždavo prie šio teksto ir net turėjo jį parašytą ant vienos iš pirmųjų Opus Dei koplyčių frizo. Taip pat padarė ir Pensionate Romoje, kur paprašė tuos žodžius užrašyti ant sienos. Jis visada tvirtino, kad ***Opus Dei dvasia yra pirmųjų krikščionių dvasia*** [3] ir skatino mus stengtis visada elgtis taip nuosekliai kaip tie, kurie pramynė Bažnyčios kelią.

Popiežius Benediktas XVI komentuodamas savybes, būdingas **pirmajai Jeruzalės krikščionių bendruomenei - vienybės ir meilės**

židiniui [4] - atkreipė dėmesį, kad šv. Lukas ne tik aprašo praeities situaciją. Evangelistas „pristato mums tą bendruomenę kaip modelį, kaip normą šiandienos Bažnyčiai, nes šios keturios savybės visada turi sudaryti Bažnyčios gyvenimo pamatą [5]. Iš tikrųjų ištikimybė apaštalų mokymui, širdžių ir sielų vienybė, Eucharistijos šventimas ir nuolatinė malda yra tikro krikščioniško gyvenimo pamatas, būtinas tam, kad Bažnyčia įvykdytų savo misiją pasaulyje.

Maldos už vienybę kontekste, norėčiau atkreipti dėmesį į artimo meilę, vienijusią anuos vyrus ir moteris. Kaip sako šv. Lukas, „visi įtikėjusieji buvo vienos širdies ir vienos sielos.“ [6]

Krikščionių vienybė yra Šv. Dvasios dovana, kurios turėtume atkakliai melsti. Tačiau šis maldavimas turi

turėti artimo meilės prieskonį.
Įsitikinkime, kaip sako Šv. Tėvas, kad
**mūsų vienybės siekimas gali iš
tiesų išsipildyti, jei, visų pirma,
pasikeisime patys ir leisime Dievui
veikti, jei leisimės būti perkeičiami
pagal Kristaus atvaizdą, jei
įžengsime į naują gyvenimą
Kristuje, kuris yra tikroji pergalė.
Matoma visų krikščionių vienybė
visada yra užduotis, ateinanti iš
dangaus, iš Dievo, užduotis,
reikalaujanti nuolankumo
pripažinti savo silpnumą ir priimti
dovaną (...). Iš Dievo kylanti
vienybė reikalauja mūsų kasdienio
pasiryžimo atsiverti vieni kitiems
artimo meilėje. [7]**

Šv. Augustinas yra pasakęs, kad
„puikybė skaldo, o artimo meilė yra
vienybės motina. [8] Turime
įsisąmoninti, kad savyje kiekvienas
turime potencialą skaldyti, kadangi
esame linkę iškelti savaįjį „aš“, kuris
yra pats didžiausias vienybės priešas.

Taigi negali būti geras instrumentas, kuris egoistiškai galvoja vien apie save, kuris leidžiasi vedamas puikybės, kuris nebando išrauti savo asmeninių ydų. Priešingai, nuoširdi meilė, be apsimetinėjimų, kaip pataria šv. Paulius [9], tvirtina ryšius, užtikrinančius brolybę tarp labai skirtingų žmonių, nevaržydama teisėtos mąstymo ir veikimo būdų įvairovės. Todėl nuoširdi malda už krikščionių vienybę turi eiti koja kojon su nuolankumo ir artimo meilės praktikavimu. ***Siekti ir puoselėti šią vienybę***, - sakė mūsų Steigėjas, ***-yra sunki užduotis, kuri turi būti lydima nuolankumo aktu, pasiaukojimo, tylos, mokėjimo išklaudyti ir suprasti, mokėjimo kilniai domėtis artimo gėriu, mokėjimo visada atleisti, kai tik to reikia. Tai reiškia iš tiesų mylėti darbai.*** [10]

Krikščionio elgesys su žmonėmis, kuriuos jis sutinka savo kelyje,

neapsiriboja tik mandagumu ar geromis manieromis, o yra tikros Meilės didžiaja raide išraiška. Tą meilę pats Dievas išlieja mūsų širdyse. Dėl to artimo meilė, švelnumas nėra tik jausmų reikalas, nors jie vaidina svarbų vaidmenį mūsų veiksmuose, nes esame ne tik dvasios, o žmonės iš kūno ir kraujo. Visgi visiems mums reikia apvalyti savo jausmus, antraip tai, kas galbūt prasidėjo kaip altruistiška meilė, gali tapti egoizmo vaisiumi, savo tobulumo ir pasitenkinimo siekimu.

Enciklikoje *Deus caritas est* Benediktas XVI rašo: **Jausmai ateina ir praeina. Jie gali būti nuostabi pirminė paskata, tačiau ne meilės pilnatvė** [11]. Jausmus reikia apvalyti, ugdyti per atsižadėjimą, nes tik taip jausmas **tampa meile tikrąja to žodžio prasme.** [12]

Mūsų vienintelis pavyzdys yra Jėzus Kristus. Krikščioniška meilė būtent ir

reiškia mylėti taip, kaip Jis mus mylėjo - iš meilės ir dėl mūsų išgelbėjimo visiškai atsidavė savo Tėvui. Paskutinės vakarienos metu Jis paliko mums testamentą: „*Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą! Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus*“ [13]. Pirmosios krikščionių bendruomenės šį naująjį įsakymą taip įgyvendino, kad pagonyms nustebę sakydavo: „Žiūrėkit, kaip jie vieni kitus myli.“ [14]

Tikra krikščioniška meilė, dalyvavimas Meilėje besiliejančioje iš Įsikūnijusio Žodžio širdies, yra persmelkta pasiaukojimo. Ji neieško savęs, o kitų gėrio. Ji tampa niekada nesibaigiančia užduotimi: mes turime išmokti mylėti, žvelgdami į mūsų Viešpatį, Švč. Mergelę Mariją ir šventuosius, itin mylėjusius Dievą ir artimą. Jauskime atsakomybę

kasdien iš naujo ir daug kartų pradėti, išreiškiant meilę mažais (o kartais ir dideliais) tarnavimo ir pasiaukojimo dėl kitų darbais, kurių kiti galbūt nepastebi, bet kurie nepraslysta pro Dievo, mūsų Tėvo, akis. Prisiminkime, kaip primygtinai mūsų Tėvas kartodavo anuos pranašo žodžius *discite benefacere* [15], išmokite daryti gera. Išmokime gerai pabaigti tai, ką darome.

Taip elgiantis, **matosi, kad yra įmanoma mylėti artimą taip, kaip Biblijoje moko Jėzus. Tai reiškia, kad Dieve ir su Dievu myliu net tą žmogų, kuris man nepatinka ar kurio nepažįstu. Šitai galima įvykdyti tik artimo susitikimo su Dievu dėka. Susitikimo, tapusio valios bendryste ir paveikiančio net jausmus. Tada aš išmokstu žvelgti į kitą jau ne vien savo akimis ir jausmais, bet iš Jėzaus Kristaus perspektyvos. [16]**

Man nesvarbu pakartoti, kad toks elgesys be abejonių reikalauja pastangų palikti nuošalyje savąjį „aš“, pamiršti save. Artimo meilė ir nuolankumas eina kartu, ir jų brandus vaisius yra vienybė. ***Kai nuoširdžiai laikome save nieku, kai suprantame, jog be Dievo pagalbos silpniausias ir menkiausias iš kūrinių būtų geresnis už mus, kai suvokiame gebantys padaryti visokias klaidas ir baisybes, kai žinome esą nusidėjėliai, nors rimtai kovojuame, kad išvengtume nedorų poelgių, kaip galime blogai galvoti apie kitus? Kaip galime savo širdyje puoselėti fanatizmą, nepakantumą, pasipūtimą?***

Nuolankumas mus lyg už rankos veda prie kuo geriausio bendravimo su artimu: turime suprasti visus žmones, su visais sugyventi, visiems atleisti, nekurstyti nesantaikos,

neatsiriboti nuo kitų ir visada elgtis kaip pridera vienybės įrankiams. [17]

Artimo meilė, kaip ir visos dorybės, turi būti praktikuojama tvarkingai. Dėl šios priežasties, neišskirdami nė vieno, pirmiausia artimo meilę turime rodyti tiems, kurie yra arčiausiai mūsų: šeimai, draugams, kolegoms, kaimynams ir pažįstamiems... Šitaip darome Bažnyčios vienybę tvirtesnę ir, remdamiesi malda, prisidedame prie taip trokšamos krikščionių vienybės puoselėjimo. Kaip elgiamės su tais, kuriuos Dievo valia turime šalia? Kaip konkrečiai kiekvienam jų džiaugsmingai patarnaujame kasdien? Ar stengiamės, kad namuose, darbe, draugų *mielą Kristaus kvapsnį* [18]: nuoširdžią draugystę, žmogišką šilumą, persmelktą Dievo meile?

Svarbiausias mūsų, krikščionių, apaštalavimas pasaulyje ir

***geriausias tikėjimo liudijimas, –
rašė šv. Josemaria, -yra pastangos
prisidėti prie to, kad Bažnyčioje
pasklistų tikros meilės dvelksmas.
Kas gi galėtų iš tikrųjų būti
patrauktas prie Evangelijos, jei tie,
kurie sakosi skelbiantys Gerąją
Naująną nemyli vienas kito, o
kivirčijasi, skleidžia šmeižtus ir
ginčijasi? [19]***

Viešpats prašo, kad įvairiuose visuomenės sluoksniuose sėtume supratimo ir atleidimo sėklą. Šitam Jis kviečia kiekvieną krikščionį, ir tikisi šito iš visų vyrų ir moterų. Ši sėja yra įmanoma, jei esame skatinami Kristaus meilės, galinčios suderinti charakterio, išsilavinimo, kultūros skirtumus Mistinio Kūno vienovėje. ***Apaštalas neatmeta įvairovės: kiekvienas turi iš Dievo savo dovaną, vienas šiokią, kitas anokią (plg. 1 Kor 7, 7). Bet šie skirtumai turi tarnauti Bažnyčios gerovei. Aš dabar jaučiuosi***

***skatinamas prašyti Viešpaties, –
rašo šv. Josemaria – (...) neleisti
meilės trūkumo raugėms išplisti Jo
tikinčiųjų sielose. Meilė yra
krikščioniško apaštalavimo
druska. Jeigu ji praranda skonį,
kaip mes galėtume drąsiai stoti
prieš pasaulį ir iškėlę galvą sakyti:
čia yra Kristus? [20]***

Po poros savaitių, vasario 14 d.,
minėsime Opus Dei moterų
apaštalinės veiklos pradžią (1930 m.)
ir Šv. Kryžiaus Kunigų draugijos
įkūrimą 1943 m. Mūsų Tėvas tikėjo,
kad šis datų sutapimas skirtingais
metais buvo Dievo apvaizdos
pasireiškimas, pabrėžiantis Opus Dei
vienybę. Dėkokime už šią Dievo
dovaną, kurią kiekviena ir
kiekvienas iš mūsų privalome
puoselėti ir ginti visų pirma mūsų
gyvenimuose ir savo aplinkoje.

Melskimės už visus Bažnyčiose
ganytojus, kad visi kartu su Petru,

matoma Mistinio Kristaus kūno galva, eitume pas Jėzų per Mariją. Nepaliaudami prašykime Šv. Dvasios, kad visiškai suvienytų krikščionis ir visą žmoniją visuotinėje Katalikų Bažnyčioje, kad išsipildytų mūsų Viešpaties žodžiai: „*Ir kitų avių dar turiu, kurios ne iš šios avidės; ir jas man reikia atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas.*“ [21]

Nenorėčiau baigti laiško neprisiminęs brangaus vyskupo Alvaro, kuris 19 d. švęsdavo savo vardadienį. Iš jo atsako Dievui mes galime tiek daug pasimokyti, be visa ko, kaip rūpintis šia antgamtine šeima – Bažnyčia, Opus Dei – kur Dievas mus pašaukė, džiaugsmingai pasiaukojant, kaip tai darė pirmasis šv. Josemaris įpėdinis, vadovaudamas Opus Dei.

Kaip visada prašau jūsų prisiminti mano intencijas. Konkrečiai prašau

jūsų ypatingai melstis už mano
sūnus, Prelatūros asocijuotuosius,
kuriuos vasario 18 d. įšventinsiu į
diakonus.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2012 m. vasario 1d.

[1] *Jn* 17, 21.

[2] *Apd*, 2, 42.

[3] Šv. Josemaria, Pamokslo užrašai,
23-IV-1963.

[4] Benediktas XVI, Bendrosios
audiencijos kalba, 19-I-2011.

[5] *Ten pat*.

[6] *Apd* 4, 32.

[7] Benediktas XVI, Kalba, pasakyta per Viešpaties Angelo maldą, 22-I-2012.

[8] Šv. Augustinas, *Pamokslas*, 46, 18 (PL 38, 280).

[9] 2 *Kor* 6, 6.

[10] Šv. Josemaria, *Pamokslo užrašai*, 1972.

[11] Benedikta XVI, Enciklika *Deus caritas est*, 25-XII-2005, n. 17.

[12] *Ten pat.*

[13] *Jn* 13, 34-35.

[14] Tertulianas, *Apologetikas* 39, 7 (CCL 1, 151).

[15] *Is* 1, 17.

[16] Benediktas XVI, Enciklinis laiškas *Deus caritas est*, 25-XII-2005, n. 18.

[17] Šv. Josemaria, *Dievo bičiuliai*, n. 233.

[18] 2 *Kor* 2, 15.

[19] Šv. Josemaria, *Dievo bičiuliai*, n. 226.

[20] *Ten pat*, n. 234.

[21] *Jn* 10, 16.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-
vasaris/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-vasaris/) (2026-02-23)